

COLORS PROHIBITS

María Peralta Vidaurreta



INTRODUCCIÓ

Àfrica és un continent molt gran,
on viuen més de 1.000 milions de persones.

Té 54 països.

Tots destaquen per la bellesa dels seus paisatges naturals,
la varietat de les seves tradicions i la seva riquesa cultural.

La música i la dansa sempre estan presents
en els països africans.

En la majoria de les seves celebracions,
homes i dones van guarnits amb vestits de colors
i adorns fets per ells mateixos;
i ballen i toquen instruments propis del seu territori.
És la part més alegre del continent.

Però a Àfrica hi ha una altra realitat.

La majoria dels seus habitants són pobres.
No tenen ni les eines ni la indústria¹ necessàries
per a aconseguir diners dels aliments que cultiven
i dels animals que cacen i pesquen.

També hi ha falta d'higiene i medecines.
Per això, la gent mor de malalties
que, en altres llocs del món, es podrien curar.

1. Activitat que transforma la matèria en productes
perquè siguin utilitzats per les persones.

En molts pobles d'aquest continent,
les cases no tenen llum elèctrica ni aigua per beure.
I els nens abandonen l'escola aviat
per ajudar les seves famílies a aconseguir uns quants diners.

Els seus habitants creuen en bruixeries i supersticions².
A les persones que tenen alguna
discapacitat o que són diferents de la resta,
sovint se les considera maleïdes.

Per tots aquests motius,
molts africans marxen del seu país
i intenten arribar a Europa.
Creuen que a Europa trobaran una vida millor
i una feina que els permetrà enviar diners a la seva família.

Però els governs dels països europeus no deixen entrar
tots els estrangers que venen d'altres continents.

Opinen que no hi ha lloc suficient ni feina per a oferir-los.
Això fa que moltes persones intentin arribar a Europa
per qualsevol mitjà, encara que sigui de forma il·legal.
Posen en perill la seva vida
saltant un reixat vigilat per la policia.
O passen dies al mar, viatjant en una llanxa
que no està preparada per a transportar passatgers.

2. Creure en alguna cosa que no es pot explicar per mitjà de la raó ni de la ciència.
Es relaciona amb la màgia.

Molts moren en l'intent.
Uns altres aconseguen arribar-hi,
però gairebé sempre la policia els deté i, moltes vegades,
els retorna al seu país.
Alguns aconseguen quedar-s'hi.
Però llavors comproven que les coses, a Europa,
no són com ells es pensaven.
És molt difícil comunicar-se en un altre idioma.
I encara és més complicat trobar una feina
que els permeti viure i enviar diners a casa seva.

A tots ells, als que aconseguen arribar-hi
i als que no ho aconseguen,
vull fer-los un petit homenatge a través d'aquesta història.

María Peralta

1. AMINA

Em dic Amina.

Soc la petita de cinc germans i l'única noia.

Vaig néixer al Senegal la primavera de 1990.

A la meva família es van posar molt contents quan vaig néixer.

Començaven a pensar que un encanteri³

no permetia a la meva mare donar a llum nenes.

En molts països d'Àfrica es creu
que les coses passen per bruixeria
o perquè són un càstig dels déus.

El meu nom, Amina, és àrab. Significa 'dona fidel i honesta'.
Va ser el meu pare, qui el va triar,
perquè són les dues qualitats que més valora en una persona.
Sempre ens va ensenyar que cal ser fidel a la família
i honest amb les normes que ens marca la nostra cultura.
Per celebrar el meu naixement,
la meva família va organitzar una gran festa
i van convidar tots els veïns del nostre llogaret.

La meva mare em va explicar que aquell dia
les dones portaven túniques i vestits de colors molt alegres.
Totes ballaven al ritme de les danses
que els homes entonaven amb el sabar,
un tambor molt popular al Senegal.

3. Ús de la màgia per a influir de manera negativa en una persona.

El nostre llogaret està en una zona rural,
a uns 200 quilòmetres de Dakar, la capital del Senegal.
A Dakar hi ha molt trànsit de cotxes i transport públic.
També hi ha comerços i un passeig a la zona del port,
on la gent pot comprar els productes que necessita.
I els joves van a la universitat.

El govern té la seva seu central a la ciutat.
Fins i tot han construït hotels de luxe
per als turistes que venen d'Europa.

La vida al meu llogaret és molt diferent.
No hi ha grans comerços ni edificis alts.
Vivim en cases antigues que arreglem dia a dia
perquè no hi entrin la pluja i el vent.
El bany és una latrina⁴ a la part de fora de la casa.

Les dones treballen molt dur per mantenir la llar neta
i en les millors condicions.
Pot semblar una vida molt difícil.
Però jo vaig ser una nena feliç.

El meu pare treballava molt pescant al riu.
Venia el peix per aconseguir altres aliments
amb els quals alimentar-nos.

4. Forat que es cava al terra i que serveix com a urinari.

La meva mare també treballava en la pesca
i al camp recollint arròs i cacauets,
els principals aliments que es conreen al Senegal.

Jo havia de caminar més d'una hora per arribar a l'escola,
però m'agradava anar-hi.

Allà sempre hi havia menjar i aigua neta per a beure.

A més, mentre apreníem a llegir i a escriure
no havíem d'ajudar en el treball del camp.

Tots els meus germans van anar a escola. Dos
d'ells, l'Abdou i en Moustaphà van marxar a Dakar
a estudiar a la universitat.

El meu pare no hi estava d'acord:

—Els meus fills han de treballar al meu costat
pescant i recollint els productes de la terra —deia sovint—.
Passar molt de temps a la ciutat
només pot portar desgràcies a la família.

Els meus germans es defensaven dient-li que,
al llogaret, no hi havia feina per als joves.

—Papa, amb l'arribada de vaixells europeus
que pesquen a les aigües del Senegal,
cada vegada hi ha menys peixos a la costa i als rius
—explicava en Moustaphà, el meu germà gran.

Els volien estudiar i aconseguir una feina millor
per ajudar a casa. La seva intenció era bona.
Però, aquesta vegada, el meu pare va tenir raó,
i la ciutat va portar males notícies a la meva família.

L'última vegada que els meus pares van veure el meu germà Abdou
va ser el dia que va marxar a estudiar a la capital.
Dos mesos després, el van ficar a la presó.